

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCCX. ad annum MLXXIII.

Parisiis, 1644

Epistola I. Alexandri Papae II. Ad Mediolanenses Conterraneos Svos.
Excitat eos ad virtutum exercitia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15625

sanctum Annonem ad se venientem, & pro reis episcopis intercedentem honorifice excepit, brachio sancti Cæsarii donauit, eiusque fauore citra munerum acceptiōnem, vt cum iniuria pontificis suspicatur Lambertus, prædictos episcopos absoluit. Per legatos a latere suo in Angliam missos in Concilio Vvintoniensi Stigandum Cantuariensis ecclesiæ inuasorem deposuit, & Lanfranco eidem subrogato duplex pallium concessit. Petrum Anagninæ ciuitatis episcopum ad Michaelē VII. orientis imperatorem apocrisiarium misit. Vnde eundem imperatorem cum Romana ecclesia communione coniunctum fuisse aperte colligitur. Basilicam sancti Benedicti in monasterio Cassinensi ipse in præsentia omnium cardinalium dedicauit. Henricum regem, quem propter simoniacas abbatiarum & episcopatum nundinationes, aliaque plura delicta, Saxones & principem imperii apud pontificem accusauerant, quemque S. Anno, abdicata hanc ob causam regni cura & administratione, ab impietate & sacrilegiis apud eundem pontificem graphice descriperat, per literas Romam citauit; verum morte præuentus causam regis successorī diiudicandam reliquit. Mortuus est pontifex miraculosa dæmonis expulsionē, & claudi hominis cura celeberrimus Romæ, decimo Kalendas Maii, anno Christi 1072. cum sedisset annos vndecim, menses sex, & dies vigintiduos.

Alexander
miraculis
clagus quā-
do obiit

EPISTOLA I.

ALEXANDRI PAPÆ II.

AD MEDIOLANENSES CONTERRANEOS SVOS.

Excitat eos ad virtutum exercitia.

Alexander episcopus seruus seruorum Dei omnibus Mediolanensibus clero & populo salutem & apostolicam benedictionem.

DIVIINI iudicii dispositione prouisum est, vt Mediolanensis ecclesiæ filius, & Ambrosianis vberibus sublatatus, ad famulatum apostolicæ sedis indignus ascenderem, ac matri omnium ecclesiarum pastoralis curæ sollicitudine deferuirem. Vnde cum totius vniuersalis eccle-

siæ cura nobis non leuis incumbat, propensius circa vos ipsa natura nos prouocat esse peruigiles: vt vnde nos constat originis duxisse primordium, ibi etiam maioris ad æternam salutem habeamus sollicitudinis incrementum. Nam & ignis ea primum ligna conflagrat, ex quibus oritur: & fons ante omnia illas terræ venas infundit, ex quibus profluens deriuatur. Vnde vos, dilectissimi, internæ dilectionis studio cohortans rogo, vt ad cælum se vester spiritus erigat, deceptoriam terrenarum rerum & caduca lucra contemnat, ab amore cœnosi huius mundi se prudenter expediat, ad Creatoris sui desiderium medullitus inardescat. Estis enim (sicut beatus dicit apostolus) gens 1. Petr. 2. sancta, populus acquisitionis, vt virtutes annuntietis eius qui de tenebris vos vocauit ad admirabile lumen suum. Quibus ergo hereditas incontaminata immarcessibilis conseruatur in cælis, absit vt eorum mens per amorem rebus sit inuoluta terrenis.

Plane, quia etiam vulgaribus loquimur, vulgatum scripturæ testimonium libentius exhibemus: Mementote itaque, fratres mei, quod in oratione dominica dicitis: *Pater noster, qui es in cælis.* Quem itaque Patrem vocamus, Matth. 6. ad eius hereditatem tota mentis concupiscentia festinare debemus. De terrena porro hereditate scriptum est: *Hereditas, ad quam in principio festinatur, in nouissimo benedictione carebit.* Prov. 29. Cur ergo, cum dicimus: *Pater noster*, præsto subiungimus: *Qui es in cælis*, & non potius, *Qui es in terris*, videlicet quæ nobis notiores sunt: siue, *Qui es in aquis*, aut in abyssis, cum vbique Deus sit, nihilque ab eius præsentia vacuum sit? sed cum dicimus: *Pater noster*, idcirco addimus: *Qui es in cælis*, vt ad illam cælestem hereditatem sese noster animus erigat, atque in tam sublime germen adscitus, vt sit heres Dei, terrena quælibet ignobilitate non requirat. Enim vero pater fidei Abraham plures habuit filios, sed solus ille nobilis, qui fuit vxoris; qui vero ex concubinarum sunt ignobilitate suscepti, paternæ hereditatis successione leguntur exclusi. Porro autem, dum eos aluit Abraham, omnes dicebantur filii Abraham: at vero cum testamentum venit, qui esset legitimus heres, qui fieri deberet exheres, patenter ostendit. Genes. 25. Nam scriptura testante, dedit Abraham omnem hereditatem

Concil. Tom. 25.

Gggg ij

filio suo Isaac; filiis autem concubinarum dedit munera, & segregauit eos a filio suo Isaac.

Castitatem
clericorum
infinuat.

Ecce itaque omnes dicebantur filii, sed non omnes hereditatis paternæ sunt iura sortiti. Sic profecto fratres, quamplures sunt hodie Christianæ professionis titulo decorati, qui videlicet in Christi hereditate nequaquam merentur adscribi: & nunc quidem paterno vocabulo gloriantur, sed nequaquam ad hereditanda paterna bona perueniunt, quia velut spurii, non cælestia, sed terrena ignobiliter concupiscunt. Vos autem, dilectissimi, membra mea, viscera animæ meæ, sic fatagite per viam mandati cælestis incedere, vt mens nostra merito semper debeat de sancta consanguineorum suorum conuersione gaudere. Speramus autem in eo, qui de Virgine dignatus est nasci, quia nostri ministerii tempore sancta clericorum castitas exaltabitur, & incontinentium luxuria cum ceteris hæresibus confundetur. Omnipotens Deus, dilectissimi fratres mei, ab omni vos prauitate custodiat, & per iustitiæ semitam ad cælestia vos regna perducatur.

EPISTOLA II.

ALEXANDRI PAPÆ II.

AD HARALDVM NORVEGIÆ REGEM.

Hortatur eum ad obediendum Adalberto
Hamburgensi archiepiscopo.

Alexander episcopus seruus seruorum Dei Haraldo Nortmannorum regi salutem & apostolicam benedictionem.

QVIA adhuc rudes in fide existitis, & in ecclesiastica disciplina quodammodo claudicatis, oportet nos, quibus totius ecclesiæ est commissum regimen, diuinis admonitionibus vos frequentius visitare. Sed quia ob longarum difficultatem viarum per nos hoc agere minime valeamus, sciatis nos * Alberto Bremensi archiepiscopo vicario nostro hæc firmiter commisisse. Prædictus itaque archiepiscopus legatus noster suis nobis est conquestus epistolis, quod episcopi vestræ prouinciæ aut non sunt consecrati, aut data pecunia contra Romana priuilegia quæ suæ ecclesiæ sibi que data sunt, in Anglia, vel in Gallia,

* Adal-
berto